

Sagitarius en de slapende draak

deel 1

Sagitarius en de slapende draak

deel 1

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789464923773
© 2023 Roger Brits

HOOFDSTUK 1 .. EN ZE LEEFDEN NOG LANG EN GELUKKIG

Toen ik nog jong was dacht ik, Sagitarius Secretarisvogel, nooit aan wat er zou gaan komen. Nu ik ouder ben, denk ik vaak terug aan wat is geweest. Samen met mijn geliefde Serpentina Secretarisvogel had ik een nestje gebouwd in de Grote Bergen. We deelden het nest, totdat de vogelkoning me bruut verjoeg. Serpentina bleef lachend achter, terwijl ik wegvluchtte voor de vogelkoning.

Op een tak van een palmboom aan het strand vond ik mijn rust terug. Als ik uitgekeken was op het Grote Meer kon ik op die palmboomtak mijn kop tussen mijn vleugels steken en rustig nadenken.

De warme lucht wiegde me in slaap.

Heerlijk was dat. Ik heb ervan genoten.

Jammer genoeg werd mijn rust aan het strand keer op keer verstoord.

De eerste keer was het Spientoe de berguil, die op zoek was naar de Traan van de draak. Hij wist niet precies wat dat was, maar het was belangrijk voor hem.

Natuurlijk geloofde ik niet dat er een draak zou bestaan, maar een bidsprinkhaan wist me ervan te overtuigen dat ik een oude kwal moest opzoeken in het Grote Meer. De kwal Methusalem zou meer weten van de Traan van de draak.

Dat bleek ook het geval.

Methusalem heeft me een schelp meegegeven, die me zou helpen om de eenhoorn te vinden. Daarvoor moest ik uitzoeken of de dieren goed met elkaar omgingen. Als dat niet zo was, dan zou de schelp van binnen rood kleuren en de draak wakker worden.

In mijn zoektocht kwam ik dieren tegen, die allemaal ergens goed in waren. Dieren met kracht en de macht om iets te doen. Zij konden goed handelen, hoog reiken of op een andere manier de baas spelen. De dieren hadden de olifant gekozen tot hun leider.

Deze nieuwe leider had een Dierenraad opgericht, die de taak kreeg om te zorgen voor woningen, eten, veiligheid en alles wat we nog meer nodig hebben. Het leek goed te gaan.

De olifant kon echter niet voorkomen dat de draak ons feestje verstoorde. We hadden het geluk dat de eenhoorn ons hielp om de draak te verslaan op het strand, vlakbij mijn palmboom.

Mijn welverdiende rust duurde niet lang. Ik zat nog maar net de dutten op een tak van mijn palmboom, toen de meermeeuw Joli Kanoet in mijn oren tetterde.

Met die meermeeuw vloog ik mee naar onze leider de olifant, want hij wilde dat alle dieren een lied konden zingen, om onze vrienden die er niet meer waren toe te kunnen zingen.

Het werd een lange zoektocht naar het Lied van het leven.

Ik vond het bij dieren, die toen zongen. Van het getsjilp van een pasgeboren vogeltje tot het gebrom van een oude tijgerin. Ik kwam dieren tegen die het ouderlijk nest hadden verlaten, op zoek naar hun plek in de grote wereld. Dieren die hun vrijheid zochten of juist samen met een ander een nest wilden bouwen. Dieren met opgroeiende kuikens, die goed moesten eten om ook groot te worden en het nest te kunnen verlaten. Ook kwam ik dieren tegen die oud waren, niet meer alles konden doen. Alle dieren zongen hun lied, in elke fase van hun leven.

Het was een mooi lied, een levenslied.

Wie kent het nog? Het wordt niet veel meer gezongen.

Of ben ik soms doof? Dat kan toch? Als je ouder wordt dan luister je niet meer naar alles. Dat hoort zo.

Ook nadat ik het Lied had gevonden, liet de olifant me niet met rust.

Hij stuurde Yumbo de anaconda naar me toe.

Yumbo was in dezelfde palmboom gegleden waarop ik zat te genieten van het meerwater dat in het strand zeeg. Het arme dier was ongelukkig. Met glazige ogen keek hij me aan, toen hij vertelde dat de dieren iets kwijt waren dat heel belangrijk voor ze was. Hij kon niet beschrijven wat het was, omdat het een raadsel was. Het ging om iets dat je niet kon horen, zien, voelen, ruiken en nog een paar van die dingen.

De anaconda wist me nog wel te vertellen dat het iets met een regenboog te maken had, omdat de dieren zich goed voelden als ze de zeven mooie kleuren van de regenboog konden zien.

Ik ben naar alle streken gevlogen, om de regenboog te kunnen vinden. Om te beginnen naar het Rode Land, waar de regenboogslang, een neef van de anaconda, voor het laatst gezien was. Misschien was de regenboog in de grond gezakt en was alleen het rode deel nog zichtbaar. Ik weet me nog goed te herinneren dat de kookaburra's me uitlachten toen ik het hen vroeg, omdat het nooit regende in het Rode Land. Geen regen, geen regenboog.

In de oranje kloof vond ik wel water, tussen de eekhoorns met witte staarten aan de ene kant en eekhoorns met bruine staarten aan de andere kant. Het water was een riviertje zonder regenboog. Verderop werd de rivier geel van het zand dat de bamboeratten erin brachten. Het werd me duidelijk dat ik de regenboog hogerop moest zoeken. In het Land van dag en nacht zag ik het groene licht weerspiegelen in het ijskoude water, maar er was geen zon. Daarom zocht ik de regenboog boven het Grote Veld, waar een grote vogel regen uitstrooide op het kale land. Daardoor groeide er gras voor de kringlopende gnoes.

In mijn fantasie dacht ik in de donkerblauwe nacht een draak van steen te zien. Het werd nog gekker, toen een kolibrie een boom met paarse blaadjes toverde.

Uiteindelijk vond ik de regenboog vlakbij, in mijn geboortestreek. Het was bij de Grote Vos, waar de zon in de spartelende druppels van de waterval scheen. Hoe gelukkig was de anaconda, toen ik had ontdekt wat hij zocht!

Zo gaat het altijd in sprookjes. Eerst gebeurt er iets vervelends en daarna leefden ze nog lang en gelukkig.

Heel fijn voor hen.

Voor mij was het genoeg. Ik was en ben tevreden met mijn leven. Ik hoef niet zo nodig meer een eigen nest. Een rustig plekje om te genieten van rust en zon, dat is voor mij genoeg.

Op het strand kon ik niet meer de rust vinden die ik zocht.

Steeds vaker liepen er schreeuwerige dieren over het strand. Ook 's nachts. Ze kwamen uit de woningen, die waren gebouwd op het strand. Vrolijk schetterend zongen ze luidkeels hun lied. Alsof iedereen moest horen dat zij zich goed voelden.

Die lawaaimakers gaven mij het laatste zetje om naar de Grote Bergen te trekken, om daar mijn rust te zoeken. Ver weg van de vooruitgang.

Het heeft lang geduurd, voordat ik weer durfde terug te keren naar de Grote Bergen.

Sinds kort kom ik er vaak.

Het is zo langzamerhand de enige plek waar ik nog rust kan vinden.

Er waren nog weinig dieren die in de Grote Bergen wilden wonen. Het kon er koud zijn en er viel sneeuw op de bergtoppen. Het kon er ook gevaarlijk zijn, zoals bleek toen Musi de dodo ineens van een bergtop verdween. Dat wilden de meeste dieren niet. In plaats van kou wilden ze allemaal warmte om zich heen en doen waar ze zin in hadden, zolang dat maar kon.

Ik wil me er niet meer aan storen. Nu ik ook ouder wordt, wil ik genieten van de rust en stilte. Dat kan in de Grote Bergen. Ik heb hier een boom gevonden, met takken en bladeren die me het hele jaar door genoeg beschutting geven tegen zon en kou. Van hieruit zie ik soms een kudde moeflons voorbij trekken, op zoek naar sappig gras om te eten. In de avondschemering kun je zelfs een kraanvogel zien fladderen, als je dat wilt zien. Ook Spientoe zal er wel zijn, maar die stiekemerd laat zich niet zien.

Het is goed zo.

“Ah! Daar bent u!”, schetterde het door de Grote Bergen.

Er werd iets geroepen, zo hard, dat het nagalmde in de bergen. “U, u, u.”

Nee hè!

Ik herkende de schelle stem. Het was Joli Kanoet, de meermeeuw die mijn rust voor de zoveelste keer verstoorde.

Door stil te zitten op mijn tak probeerde ik geen aandacht te trekken. Hopelijk was die meermeeuw op zoek naar Spientoe.

Tevergeefs.

De meermeeuw vloog rechtstreeks naar me toe en landde op een tak in mijn boom.

“Wat fijn dat ik u gevonden heb!”, schetterde de meermeeuw.

“Wat u fijn vindt”, mompelde ik.

“U bent moeilijk te vinden”, zei de meermeeuw. “Gelukkig heb ik u toch gevonden.”

Even keek ik de meermeeuw aan. “Het geluk is aan mij, meneer Joli Kanoet, als ik het wel heb”, antwoordde ik beleefd. “Ik heb mijn plekje gevonden, hier in de Grote Bergen. Ik ga hier ook niet meer vandaan.”

“Haha!, U maakt een grapje”, lachte de meermeeuw.

“Secretarisvogels maken geen grappen, meneer Kanoet. Dat moet u weten.”

“Haha! Opnieuw een goede grap, meneer Sagitarius”, zei de meermeeuw lachend. “Serieus, u weet vast wel waarom ik u zoek.”

“Mmm, laat me raden”, mompelde ik. “De olifant heeft weer eens een probleem en ik kan het oplossen?”

“Haha, zo iets, ja! Komt u met mij mee naar de Dierenraad?”, vroeg de meermeeuw. “Die zit op u te wachten.”

“De Dierenraad? Met dieren die overal woningen bouwen, zelfs op het strand? Waarvoor palmbomen worden doorgeknaagd door de bevers? Die Dierenraad bedoelt u?”

“Haha! Ja, alle dieren moeten kunnen wonen waar ze willen. Soms moeten daarvoor palmbomen wijken, als die in de weg staan. De Dierenraad zorgt daarvoor.”

Die domme Kanoet! Hij zal het ook nooit leren. En daarna nog niet. Snapt hij nog steeds niet dat het niet de palmboom is die in de weg staat van een woning, maar dat die woning op de verkeerde plek wordt gebouwd? Die palmboom stond er toch eerder dan die woning?

“Ik begrijp dat u dat zegt, meneer Kanoet. De Dierenraad is soms moeilijk te begrijpen. Wat willen ze van mij?”, vroeg ik argwanend.

“Ahem, juist”, stamelde de meermeeuw. “Dat is een goede vraag. Ik weet alleen dat ik u moest ophalen.”

“Als u niet weet waarvoor u bij mij komt, dan blijf ik hier”, antwoordde ik bits.

“Okay, in dat geval”, begon de meermeeuw. Hij stopte met schetteren om na te denken over wat hij zou gaan zeggen. “Weet u, als u het mij vraagt, dan zou ik zeggen dat het voor hen ook een raadsel is, maar dat heb ik u niet gezegd.”

“Ik wist het!”, riep ik. “Er is weer eens een raadsel dat ik moet oplossen en niemand weet wat of hoe.”

“U bent goed in het oplossen van raadsels, zegt onze leider de olifant.” De meermeeuw probeerde me over te halen om met hem mee te gaan naar de Dierenraad. “Ik denk dat de Dierenraad u daarom vraagt om te komen. U heeft er vast zin in. Zou dat kunnen?”

“Misschien heeft u gelijk”, mompelde ik. “Het zou kunnen.”

“Mooi!”, riep de meermeeuw blij. “Vliegt u maar achter mij aan. We gaan naar de Grote Modderpoel. De Dierenraad wacht daar al op u.”

De meermeeuw Joli Kanoet vloog weg.

Had ik nu gezegd dat ik met hem zou meevliegen?

Het zou kunnen, had ik gezegd. Ik bedoelde daarmee te zeggen dat het zou kunnen dat de Dierenraad denkt dat ik raadsels kan oplossen. Zo had ik het bedoeld!

Die meermeeuw dacht zeker dat ik bedoelde dat ik er zin in had om met hem mee te vliegen naar de Dierenraad. Mmm. We hadden elkaar dus verkeerd begrepen.

Hij was al onderweg naar de Dierenraad. Als ik niet zou meekomen, dan zou hij moeten vertellen dat ik er toch geen zin in had.

Zover wilde ik het niet laten komen.

Als iemand een vraag stelt, dan moet je ook antwoorden, vind ik.

Ik besepte dat ik achter de meermeeuw aan moest vliegen.

Er zat niets anders op.

Met frisse tegenzin in vloog ik van de tak af en verliet de rust van de Grote Bergen.

De meermeeuw zag ik in de verte voor me uit vliegen.

Hij deed gewoon zijn werk, ook al keek hij niet achterom om te zien of ik volgde.

Laat hem maar gaan.

Ik wist waar ik naar toe moest. In mijn eigen tempo, want ik ben niet meer de jongste. Ik nam me voor om te luisteren naar wat de Dierenraad van mij wilde. Wat zouden ze me nu weer vragen?

Onderweg naar de Dierenraad besepte ik me dat het een flinke tijd geleden was dat ik de Dierenraad voor het laatst had gezien. Zou die olifant nog grijzer zijn geworden?

Van veraf kon ik zien dat ze in een kring om de olifant zaten.

De meermeeuw stond al op de kop van de olifant.

“Kijk! Daar komt hij aan! Sagitarius Secretarisvogel komt naar u toe, meneer de olifant!”, schetterde de meermeeuw in het oor van de olifant.

De olifant hief zijn slurf omhoog en toeterde de meermeeuw van zijn kop af. “Dank, Kanoet. Ik heb je gehoord. Je hebt de secretarisvogel naar ons toe gehaald. Je taak zit er voor nu op. Zoek een plekje op achter de Dierenraad.”

“Dat doe ik”, antwoordde de meermeeuw Joli Kanoet. Hij fladderde naar een tak in de buurt, een beetje verdoofd door het getoeter van de olifant. Met zijn snavel streek hij de veren glad die door de olifant uit het gelid waren geblazen.

Ik streek neer naast de olifant en krabde mijn kuif plat. “Goedendag, beste olifant.”

“Goedendag secretarisvogel, beste Sagitarius”, antwoordde de olifant. “Wat fijn om je weer te zien.”

“Dank u, olifant. Eensgelijks. U roeptoetert nog steeds om u heen, zie ik?”

Met een knik van mijn kop wees ik naar de meermeeuw, die de olifant van zijn kop had afgeblazen.

“Haha, Sagitarius”, lachte de olifant. “Ik blaas wel eens wat uit, maar niet vaak, hoor. Van uitblazen komt afblazen, zeggen ze wel eens. “Ik ga gewoon door. Hoe is het met jou? Zo te zien gaat het goed met je. Ik zag meteen dat je een stuk dikker bent geworden sinds onze vorige ontmoeting.”

“Dank u. Zo te zien bent u ook grijzer geworden, olifant”, antwoordde ik. “Sinds ik in de Grote Bergen woon, doe ik het rustig aan. Geen lange vluchten meer waar ik warm van wordt.”

“Mmm”, mompelde de olifant. “Laat ik je eerst voorstellen aan de nieuwe Dierenraad. Een aantal leden ken je nog wel en een aantal anderen is nieuw voor je. Straks willen we je vragen om iets leuks voor ons te doen, maar eerst doen we wat er moet gebeuren. Je bent vast dorstig na je vlucht uit de Grote Bergen. Kan ik je water aanbieden?”

“Graag.”

De olifant draaide zich om en riep: “Kanoet, kun je mij en onze gast water brengen? Dankjewel.”

De meermeeuw liet meteen water naar me toebrengen door een inktvis, die in twee van zijn armen een halve eierschaal met water vasthield.

“Dank.”

De olifant en ik dronken het water in één teug op.

“Zo, nu we gedronken hebben op een goede afloop stel ik je voor aan de nieuwe Dierenraad”, zei de olifant. “Loop maar even naast me. We beginnen met de zeearend. Die ken je nog wel.”

“Dat klopt”, antwoordde ik. “Als ik het goed heb is het de taak van de zeearend om te zeggen of iets goed is of niet.”

“Niet helemaal, secretarisvogel”, verbeterde de zeearend me. “Het is de taak van de zeearend om te bepalen wat er moet gebeuren met een dier dat zich niet aan de regels houdt. U bent nog bekend met de regels die uzelf voor ons hebt opgesteld?”

De zeearend keek me met scherpe, indringende ogen vragend aan.

“De regels zijn mij bekend”, antwoordde ik koeltjes. “Doe waar je goed in bent, heb respect voor elkaar en blijf gezond. Lukt het u om uw taak uit te voeren?”

“Wees gerust, secretarisvogel”, antwoordde de zeearend. “Ik voer mijn taak goed uit. Al moet ik erbij zeggen dat het de laatste tijd wel drukker wordt. Ik moet langer werken om alles goed te kunnen doen. Dat doe ik zonder te klagen, zoals dat van een zeearend verwacht mag worden. Als ik al zou klagen, dan weegt dat niet op tegen het gedrag van de dieren, waarover ik me moet uitspreken. Vooral de dieren die zeggen dat ze dit doen, maar intussen dat doen.” Daarop keek de zeearend indringend naar de olifant.

“Haha! Die zeearend zegt het altijd met humor”, lachte de olifant.

Met een knipoog zei hij tegen mij: “De zeearend bedoelt dat ik ook wel eens iets doe wat anderen niet van mij mogen. Ik mag ook wel eens een boompje achterover drukken, vind ik. Daarin ben ik goed, iets achterover drukken. Niemand die daar last van heeft. Sterker nog, ik help er anderen mee die niet bij de groene blaadjes kunnen. Eén van jouw regels, secretarisvogel.”

Ik knikte kort.

De olifant legt de regels uit zoals hem dat het beste uitkomt.

“Het volgende lid van de Dierenraad is nieuw voor jou”, vervolgde de olifant. “Je weet vast nog wel dat ik de wolf had gevraagd om te zorgen voor veiligheid. Hij moest er vooral op letten dat de dieren zich aan jouw regels hielden. Deden ze dat niet, dan was het zijn taak om ze naar de zeearend te brengen.”

“Dat weet ik nog”, beaamde ik.

“Helaas heb de wolf moeten vervangen, omdat hij soms eten in beslag nam en dat voor zichzelf hield. Dat kan natuurlijk niet.”

“Dat ben ik met u eens, olifant.”

“Goed zo! In de plaats van de wolf is de hyena gekomen. Hier staat hij.”

De hyena keek mij grijnzend aan. Zijn tong bungelde uit zijn bek.

Ik deinsde achteruit, want hyena's maken me bang. Ze laten altijd hun grote tanden zien en lopen alsof ze hun poep over je heen willen strooien. Het leek mij beter om enige afstand van de hyena te houden, dus ging ik achter de olifant staan. Zo kon de hyena me niet goed zien. "Ik begrijp dat u het de laatste tijd druk heeft?", vroeg ik beleefd. "Druk?", antwoordde de hyena. Er zat een geniepig lachje in zijn stem. "Dat kun je wel zeggen. Steeds meer dieren doen wat ze leuk vinden, terwijl ze moeten doen waar ze goed in zijn. Regel nummer één. Veel van wat er op ons afkomt, komt uit de onderwereld. Mollen en zo. Die kan ik wel aan. Ik kan ze aan de regels houden, bedoel ik. Maar veel komt ook uit de lucht vallen en dat zien we niet altijd aankomen. Daarom heb ik hulp gekregen van een oude vriend van me, die ons vanuit de lucht in de gaten houdt. Hij staat achter me." Nieuwsgierig kwam ik van achter de brede rug van de olifant vandaan, om te zien wie er achter de hyena stond.

U raadt het nooit.

Het was de condor! Ooit was hij de vogelkoning, die mij wegjoeg van mijn geliefde Serpentina en de Grote Bergen! Nooit gedacht dat ik die griezel zou weerzien, ook al bleef hij mij achtervolgen. De condor keek onverschillig voor zich uit. Zo kende ik hem weer. Zou hij mij nog kennen en weten wat hij gedaan heeft? "U heeft een bijzondere keuze gemaakt", zei ik beleefd tegen de olifant. Ik meende er niets van. "Dank voor het compliment", antwoordde de olifant. Snapte de olifant dat ik een grapje maakte? Nee, hij zal waarschijnlijk denken dat secretarismvogels serieus geen grappen maken.

"De volgende is voor u geen verrassing", zei de olifant. "Kent u de honingpotmier nog? Met honing loopt alles gesmeerd." Voor mij stond een dikke honingpotmier. Hij zeulde een kolossale zak met honing achter zich aan. "Gaaf het goed met u?", vroeg ik. "Beter dan ooit", antwoordde de honingpotmier. "De dieren werken hard en daarom gaat het goed met ons allemaal. We kunnen veel honing oppotten voor als dat nodig is. Die tijd hebben we gelukkig al lang niet meer gehad. We leven nu allemaal lang en gelukkig, dus is er veel honing in omloop." "Het is goed om te horen dat u niets tekort komt", zei ik.

“Gezondheid vinden we nog steeds belangrijk”, vervolgde de olifant zijn rondje langs de leden van de Dierenraad. “Het is belangrijk dat de dieren veel bewegen en goed eten. In het verleden had ik daarvoor de kikker Chief Opblaaskaak. Hij heeft goed zijn best gedaan, maar werd te oud om nog het goede voorbeeld te geven. Daarom moest ik hem vervangen door de brulaap. Je weet wel, die aap die zo hard schreeuwt.”

“Logisch, als je zo heet”, zei ik.

“Juist”, zei de olifant. “De brulaap is nog jong, beweegt zich heel gemakkelijk in bomen en op de grond. Bovendien weet hij met zijn gebrul de dieren aan te sporen om te bewegen.”

“Ik zou ook bewegen als hij tegen mij zou staan te brullen, denk ik.” Zoals u weet luister ik niet naar schreeuwleijkerds. Daarom vroeg ik aan de brulaap: “Willen de dieren goed naar u luisteren?”

“Roarr!” brulde de brulde. “Er is nog veel te doen. De dieren worden alsmaar dikker. Hun pootafdrukken worden zwaarder en zwaarder. De bomen en de grond hebben het zwaar te verduren van al die zware pootafdrukken.”

“Ahem, juist. Ik onderbreek u even”, zei de olifant haastig. Hij besepte zich waarschijnlijk dat hij de zwaarste van allemaal is. “We moeten snel door naar de specht. We komen er nog op terug, brulaap.”

De specht stond in een kleurig verenkleed te wachten tot hij aan de beurt was om aan mij voorgesteld te worden.

“Specht zei u?”, vroeg ik verbaasd.

“Ja, juist. De specht. Ik heb de specht gevraagd om voor onze woningen te zorgen. Het werd de termietenkoningin teveel om haar werk te blijven doen en zich dan ook nog eens in haar eigen nesten te werken. Helaas hebben we afscheid van haar moeten nemen. Dat hebben we feestelijk gedaan, toen ze voor alle dieren een woning had gebouwd. Een knappe prestatie. Gelukkig heeft de specht haar werk overgenomen. Ken je de specht?”

“Ik heb de specht horen tokken in het Grote Bos, lang geleden”, antwoordde ik. “Mag ik vragen, meneer de specht, of u bekend bent met de woningen die op het strand worden gebouwd?”

“Ja zeker”, antwoordde de specht. “Fijn dat u dat vraagt. De woningen op het strand waren de eerste die ik heb laten bouwen. De dieren willen graag op mooie plekken wonen, ziet u. Het strand vinden ze heel mooi. Ze vinden er rust en ruimte.”